

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

An peccare poßit, & vt operetur homo perfectus in Deum raptus. Capvt X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Deo cognoscuntur, eam & appellare & esse cognitionem marulinam, quod hic creaturæ sine *Maturina.*

villo discrimine absque vllis formis in vno illo, quod est Deus in seipso cernantur. DISC. Potestne istud capere quispiam in hac vita?

VERIT. Secundum rationem naturalem spiritus non video, vt id possit intelligere. At quatenus vnitus est DEO, vnitum se intelligit in eo, vbi hoc Nihilum seipso fruitur & generare potest. Quod potest fieri corpore adhuc in terris degente, si communi more loquamur: sed spiritus supra tempus translatus est.

DISCIP. Vnio isthæc animæ sine per ipsam animæ essentiam, an per vires illius?

VER. Animæ essentia cum Nihili huius essentia vnitur, & vires animæ cum ipsius Nihili actionibus, quas actiones ipsum Nihilum in seipso habet.

An peccare possit, & vt operetur homo perfectus in Deum raptus.

CAPVT X.

DISC. Liberatur hic homo ab omni vicio, vel potest etiam peccare deinceps, dum se creaturam intelligit, non secundum vicia, sed secundum vniionem sui cū Deo?

VER. Quatenus homo sibi relinquitur, potest haud dubiè delinquere, vt est apud D. Ioannē: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, & veritas in nobis non est.* At quatenus seipsum excessit, iam non peccat, vt idem testatur D. Ioannes in epistola sua: *Omni, in-*

*Num quis in-
rimè cū Deo
vnitus pecca-
re possit.
1. Ioan. i.*

T e *quiens,*

1. Ioan. 1.

quiens, qui natus est ex Deo, peccatum non fuit
 quoniam semen ipsius in eo manet. Quamobrem
 quibuscum rectè hîc agitur, ij non nisi vnum
 gunt opus, cum sit vna tantum generatio, vni
 que fundum, videlicet per vnionem. **DISC.**
 Non video vt possibile sit, hominem non nisi
 vnum opus efficere, quando in ipso **CHRISTO**
 gemina fuit operatio. **VER.** Illum ego
 sentio vnum duntaxat opus facere, qui ad nul-
 lum respicit opus, nisi vt diuina ac sempiterna
 id efficit generatio. Si **DEVS** pater filium suum
 continenter non generaret, **Christus** Domi-
 nus naturales actiones nullas vnquam effice-
 set. Vnde non nisi vnâ ego sentio actionem
 nisi pro humano captu velimus accipere.

DISC. Aiunt tamen Philosophi, rem natu-
 lam sua peculiari actione destitui. **VER.** Neco-
 go affirmo hominem proprias suas actiones
 prorsus amittere: sed eatenus eâ illi non me-
 nent, quod eas per quæstionem propriam non
 attendit. **DISC.** Actiones humanæ quæ homi-
 ni manent, quasque efficere potest creatura
 modo, cuiusnam sunt? ipsiusne hominis, an
 alterius cuiuspiam? **VER.** Si debeat homo ad
 potiora prouehi, mortuus sit oportet naturæ
 vitijs deprauatæ & ad seipsam semper reflexæ,
 atque vt in Deo spiritualiter regeneretur, & ipsa
 regeneratio in eo vt resurrexerit necesse est.
 Huius aduerte rationem: Quicquid operis
 gimus, vndecunque id adueniat, nisi per gra-
 tiam in nobis deuud nascatur, nihil nobis com-
 fert: quia solius naturæ est, quæ sine gratia ni-
 hil meretur. Ista autem spiritualis regeneratio
 post hominis ex gratia in **DEO** resurrectionem

Nulla opera
 nisi per grati-
 am nobis
 prodesse.

nem non qualemunque, sed perfectam, tam parum habet commercij cum corpore, & cum illis quæ sola natura in homine operatur, ut cum brutis animantibus ex actiones, quæ ad hominis rationalem vitam pertinent: nihilq; ferè homini magis actitandum remanet modo actuoso, quam ante ipsius resurrectionem: sed quodam possidendi modo, id est, ex virtutis habitu diuinitus ipsi infuso sua agit opera, non naturæ, sed gratiæ ductu. Ita nimirum vinum illud factitium, quod vulgo crematum vel distillatum dicitur, non minus habet efficacis, licet tacite, operationis, quam vinum natium nihil immutatum. DISC. Adfer, oro, discrimen quoddam æternæ generationis, & huius regenerationis, quæ fit in homine modo super-naturali. VER. Aeternam generationem ego appello, quod res omnes æternas causas & rationes suas habent in vnica illa omnipotenti virtute, quæ DEVS est. Regenerationem verò, quæ ad solum hominem pertinet, cuiuslibet rei vndeunque accidentis vel occurrentis, in suam originem Deum relationem, secundum ipsius originis rationem, idque absq; vilo ad seipsum reflexu, vel respectu. DISC. Quandoquidem hac ratione anima cognitione destituitur, cessatne etiam in ea vsus omnis naturalis rerum externarum? VER. Cunctæ animæ vires debiliores sunt, quam vt in hoc possint Nihilum pertingere modo supradicto. At tamen vbi anima in hoc esse Nihilo amisit, vires secundum suam originem à Deo aguntur. DIS. Cuiusmodi est illa amissio, qua se quis perdit in Deo? VER. Si diligen-

Quoniam modo quispiam vere resignatus in Deo, sua eterna peragat opera.

Discrimen inter generationem æternam & regenerationem hominis spiritualem.

In Deo se
amittere,
quid sit.

Nota sanctis
in hac vita
voluntatem
esse liberam,
& vt tamen
non peccent.

ligenter aduertisti, iam supra perspicue declaratum est. Cum enim ita quis supra se rapitur, vt nec seipsum, nec quicquam noñit, totusque consopitus est in æterni Nihili fundo, merito seipsum amisisse dicitur. **DISC.** Deficitne eius voluntas ipsa in hoc Nihilo? **VER.** Debit quidem secundum ipsius velle. Nam quamlibet libera sit voluntas, tamen tum demum veram esse adeptam libertatem: quippe cui iam nihil quod velit, superest. **DISC.** Qui potest homo sua voluntate exui, cum tamen Christus suam retinuerit voluntatem, volendi (vt sic dicantur) ratione? **VER.** Amittit homo voluntatem suam, quatenus ex proprietate nunc hoc, nunc illud vult agere. Atqui hinc nullam habet eiusmodi voluntatis actionem cum vitio coniunctam, vt est ante dictum: sed voluntas eius libera donata est, ad eum vt non nisi vnum agat opus, quod ipse est secundum vnionem, & idem in tempore operatur. Quod si quis vitio more loqui, nihil vult mali agere, sed vult bona omnia. At proprie loquendo, omnis eius vita in Deo libertas est, quæ sine dubio illius est sustentatio, erga quam patiendi modo se habet. **DISC.** Voluntatis emanatio non se habet ista ratione. **VER.** Voluntas ista cum diuina est vnita voluntate, nec vult nisi quod ipsa est, quatenus ipsius velle in Deo est. Quod vero iam dictum est, non debet accipi, quasi homo penitus mutetur in Deum, vt plerumque sonare videtur: sed secundum quandam sui transformationem & omnimodam abnegationem: siquidem ad eum hinc homo Deo vnitur, vt ipse Deus fundum eius sit. **DISC.** Manet etiam

iam homini personæ suæ distincta essentia in huius Nihili fundo? VER. Totum hoc intelligi debet pro hominis introreceptione, id est, secundum intuitum illum introrsus spectantem modo quodam deficiendi à seipso, nec hoc nec illud considerandi, vbi licet Deus & homo intimè coniungantur, manet tamè quisque id quod est. Vnde est apud D. Augustin. Tolle hoc bonum, tolle illud, & considera bonum in se, si potes, & illud est summum bonum, in quod tendimus.

DISC. Is qui se cum hoc Nihilo vnum intelligit fruendi ratione, semperne id illi permanet?

VER. Non manet id illi perpetim fruendi modo, sed tamen nunquam penitus amittitur.

DISCIP. Impeditur ne interior homo per externum? VER. Si esset homo secundum corpus extra tempus, nunquam esset impedimento. Non enim esset fames, neque labor, neque id genus pleraque alia: sed externa spiritalis contemplatio non impedit internam, vbi libertate fruitur. Fit etiam interdum, vt quanto natura sine corpus acrius premitur, tanto veritas diuina in homine locupletius resplendeat & exuberet.

DISC. Vnde trahit originem cordis grauedo vel tristitia? VER. Si ea non nisi ex naturalibus proficiscatur causis, & interior homo liber sit, nihil pendenda est transit enim cum corpore: si autem interior fundus illi admixtus sit, non rectè habet. DISC. Vetus pariter & nouum Testamentum in hoc consentire videtur, non posse in hac vita quemquam eo pertingere, vnde iam dictum est.

T 4

VER.

VER. Verum id est, quod ad certam possessionem & perfectam eiusdem cognitionem attinet. Quod enim hic degustatur, illic perfectum capitur sicuti est, & ut potest utcunque intelligitur in hac vita. DISC. Is qui sempiternum suum Nihilum utcunque intelligere incipit non per mentis excessum, sed ex auditu duntaxat, ac sine hoc ipso per imagines introceptas, quibus illi faciendum incumbit? VER. Quisquis nondum id adeptus est intelligentiæ, ut capiat supernaturaliter, quid sit antedictum Nihilum, in quo cuncta secundum suam proprietatem nihil fiunt, is cuncta sinat id esse quod sum, quicquid illi occurrat, & communi Ecclesiæ Catholicæ assertioni ac dogmatibus acquiescat. Ut est cernere per plures simplices, eosque pios homines, qui vitam agunt laudabilem de DEO gratam atque sanctam, nec tamē huc vocati & perducti sint. Sed quo quis propius huc accedit, eo melius. Qui verò certam est assertus horum veritatem, is ei innitatur, nec dubitet se in recto constitutum itinere. Hæc enim veritas cum diuinis literis consentit. Alioquin periculosum fuerit eam sequi. Si quis enim hæc in parte negligens sit, is vel in desperationem, vel inordinatam securitatem deuoluitur.

In quibus aberrent illi, qui falsam sectantur libertatem: & de vera discretione ac recto ordine.

CAPVT XI.

Dominica quadam die, clara luce sedit Discipulus intro receptus & cogitabundus. Cumq;